

εκατονταετηρίδος. Ἡ ἐλαία μεγαλύνεται πλέον εἰς τὴν Σικελίαν παρὰ εἰς τὴν Ἰταλικὴν ἥπειρον, ἤδη δὲ καὶ μακρότερον, καθότι ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι δένδρα ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἑκατονταετηρίδων. Οἱ χωρικοὶ σέβονται μὲν τὰς ἐλαίας, καὶ δὲν ὑποφέρουν νὰ τὰς βλέπωσιν ἀφανιζομένας· πλὴν δὲν ἐπιμελοῦνται αὐτάς διόλου, καὶ τὸ γινόμενον ἐλαιον εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ τὰ χειρότερα. Τὰ πιστάκια καλλιεργοῦνται προσέτι εἰς τὴν Σικελίαν· γίνονται δὲ καὶ κύαμοι πολυάριθμοι, οἵτινες συγκροτοῦν ἱκανὸν μέρος τῆς τροφῆς καὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων. Τὸ Σικελικὸν μέλι χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ κηρὸς ζητεῖται διὰ τὰς ἐκκλησίας, τὰ μελίσσια καταπύων ἐπικερδέστατα. Γίνεται δὲ καὶ ὀλίγον βαμβάκιον εἰς τὴν Τερράνοβαν καὶ Κατάνην.

Πρωτεύει τῆς Σικελίας ἡ Πάνορμος, περιέχουσα ὡς 200,000 κατοίκων. Εἶναι δ' ἐστρωμένη ἀπὸ μεγάλα ὀμαλά κομμάτια ἠφαιστίων λίθων, ἔχουσα καὶ περιπάτους εἰς τὰ πλάγια, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ βάνουσοι τεχνῆται, ὡς ὑποδηματοποιοὶ, ῥάπται, καὶ λοιποὶ, ἐνεργοῦν ἕκαστος πρὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐπιτήδευμα εἰς τὸ ὑπαίθριον. Ὡραῖός τις δημόσιος κήπος ὑπάρχει εἰς τὴν πόλιν, μὲ θεῖαν τερπνὴν τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, ἐκ τοῦ ἄλλου δὲ τῶν βουνῶν, ὅσα περικλείουν τὴν ἐπίπεδον γῆν, καλουμένην Χρυσὴν Κόγχην· ἐπὶ τῆς κόγχης ταύτης κείται ἡ Πάνορμος, ἔχουσα ἔμπροσθεν αὐτῆς δάση εὖοσμα ἀκακίων καὶ πορτογαλλεῶν, μεμιγμένα μὲ χωρία, καὶ ἀγροκήπια, καὶ θερινοὺς οἴκους, ὅπερ διατρέβουν οἱ εὐκατάστατοι τὸν μῆνα τοῦ Μαΐου, καὶ πάλιν μέρος τοῦ Σεπτεμβρίου ἕως Ὀκτωβρίου. Εἰς τὴν Πάνορμον εὐρίσκεται τυπικὸν τι σχολεῖον, συνιστάμενον ἐκ περίπου χιλίων μαθητῶν ἀπὸ ἕως δεκατεσσάρων χρόνων ἡλικίας. Αἱ ὑψηλότεραι δὲ κλάσεις ζοῦν σχεδὸν τὴν ζωὴν τῶν Νεαπολιτῶν. Σηκόνονται πολλὰ ἀργά, κάμνουσι ἕνα περίπατον, γευματίζουσι μετὰ τῶν τριῶν καὶ τεσσάρων, ἵππευουσιν ἢ περιπατῶν εἰς τὸ παραθαλάσιον καθ' ἑσπέραν· ἔπειτα εἰς τὸ θέατρον· ἔπειτα εἰς τὸ παικτήριον τὴν νύκτα· καὶ, τέλος, εἰς τὴν κλίνην τὰ χαράγματα. Πρὸς τὴν γεωργικὴν δὲν ἔχουσι τὴν παραμικρὴν κλίσην· ποτὲ δὲν ἐπισκέπτονται τὰ ὑποστατικά των εἰς τὰς ἐπαρχίας. Καὶ ἐπειδὴ δ' αἱ θεριναὶ κατοικίαι, ὅπου ἐξοδεύουσι ὀλίγας ἐβδομάδας τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον, εἶναι ὅλαι εἰς τὴν γειτονίαν, διάγουσι ἐκτὸ ἀπαράλλακτα ὡς εἰς τὴν πόλιν. Αἱ συναναστρωφαὶ των ποσῶς δὲν διαφέρουσι ἀπὸ τὰς τῶν Ἰταλῶν· οἱ ἀνθρώποι συνέχονται διὰ νὰ παίξωσι χαρτὰ, καὶ νὰ τρώγωσι παγωτά, ἀλλὰ συνομιλοῦν πολλὰ ὀλίγον. Οἱ γεωργοὶ

λέγεται ὅτι εἶναι ἀμαθέστατοι, καὶ κρατοῦν τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν μὲ σημάδια. Οἱ εὐγενεῖς ἐμποροῦν μὲν νὰ πωλῶσιν ἠγορασμένας γαίας· τὰς πατρικὰς των ὁμῶς διὰ νὰ πωλήσωσι, χρειάζεται αἰδία βασιλική.

Ἡ Μεσσηνία ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ σεισμοῦ, ἃ κατηράφισθη ὀλοτέλα τὸ 1783· ἔκτοτε δὲ ἔλαβε τὸ προτέρημα εὐτάκτων καὶ νέων οἰκοδομῶν. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς περίπου 70,000. Ὁ εὐμορφὸς τῆς μόλος ἐκτείνεται ὑπὲρ τὸ ἐν μίλιον κατὰ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ πετρώδες δὲ καὶ ἀμμώδες ἀκρωτήριον, ἐξέχον κυκλοειδῶς, σχηματίζει βαθὺν, εὐρύχωρον, καὶ ἤσυχον λιμένα, εὐπρόσοιτον σχεδὸν πάντοτε, ἀν καὶ γειτονεῖ μὲ τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν. Ἡ ἐκπαίδευσις λέγεται ὅτι ἀμελεῖται πολὺ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· καὶ οἱ εὐγενεῖς ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲν διατρέβουν ἐκεῖ. Εἰς βραχυλογίαν, οὔτε διὰ συρμούς, οὔτε διὰ μάθησιν, οὔτε διὰ πλοῦτη, εἶναι ὀνομαστή ἡ πόλις αὕτη.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων πόλεων εἶναι αἱ Συρακοῦσαι, ἀφθονοῦσαι ἀπὸ ἀρχαιότητος, λείψανα τῆς παλαιᾶς ὀμωνύμου πόλεως, καὶ ἡ Κατάνη, εἰς τὴν ἀμεσον γειτονίαν τῆς Αἰτῆς, ἣτις πολλάκις κατεπλάκωσεν αὐτὴν δι' ἐκρήξεων. Εἰς πάντα τοιοῦτον σπαραγμὸν ἐβλάβη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἡ Κατάνη· ἀλλὰ τρεῖς ἀνετράπη ἢ κατεκάη ὀλοτέλα, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατεπόθησαν ὀλικῶς ἢ μερικῶς, δηλαδὴ ἅπαξ εἰς τὴν δωδεκάτην ἑκατονταετηρίδα, καὶ δις εἰς τὴν δεκάτην ἐβδόμην.

ΔΕΝ εἶναι εἰς τὸν κόσμον οὔτε ἀναγκαῖα εἰμαρμένη, οὔτε τυφλὴ τύχη, οὔτε τίποτε συμβαίνει ἐξ αὐτομάτου, ἤγουν, χωρὶς τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ· ἀφθονία καὶ ἔνδεια, πλοῦτος καὶ πενία, εὐτυχία καὶ δυστυχία, ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν πατρικὴν βουλήν καὶ σοφὴν θελήσιν τοῦ Θεοῦ. Ἐάν ὁμῶς εὐρίσκωνται εἰς τὸν κόσμον καὶ τινεὶ πρὸς ἡμᾶς φαινόμενοι ἀταξίαί, τοῦτο συμβαίνει διότι δὲν δυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν τὸν ὅλον σύνδεσμον καὶ τὴν συνάρθειαν τῶν πραγμάτων, τὴν ὁλοίαν, ἀν ἦτο δυνατόν νὰ καταλάβωμεν, ἢ θελαμεν θαυμάζειν ἐκπληττόμενοι τὸ ἀνεξιχνίασον βάθος τῆς θείας σοφίας εἰς ὅλα τὰ πράγματα.—ΜΗΤΡΟΠ. ΠΛΑΤΩΝ, μετὰ φρ. ΚΟΡΑΗ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑἰΝΙΓΜΑΤΟΣ. (*Ἴδε Σελ. 128.)

* Ἀμ' ἐμῆκα εἰς τὴν Ῥώμην, ὡς ἔκαστος πρὸ Ε, καὶ σ' ἤμα,

Παρουσίας ἕς τὴν Ἰουσίαν,

Εἰς τὴν Κῶν, καὶ Ἰονίαν,

Καὶ παντοῦ ὅπου ὑπῆρχεν ἐν Ὁμίῳ Ἑλλησπικόν.

Τῶν γονέων σου Θεοῦτικον εἶσ' ἕως ὅ ἐσθ' ἐταραξ.

Κ' ἀπ' ἐνὸν Κάδρον εἰς τὰ χέρια τῶν προγόνων μας ὀμότες.